

Сорочині вигадки

Олег Буцень

Був холодний осінній ранок. Визирнуло сонце з-за хмарини, скосячи кинуло промінці на землю. Заглянув один із них у нірку до старої черепахи, розбудив її. Виповзла черепаха на луг і неквапливо почала лапати шукати собі снідання.

А сніданок у черепахи простий: зелені листочки, стеблинки, смачні корінці. Довго й шукати не треба. Ось і надібалася. Раптом чує — хтось гукає її:

— Доброго ранку, черепахо!

Глянула черепаха вгору, бачить, а то на пеньку сорока сидить.

— Добридень, сороко-білобоко, — відказала черепаха. — Чого це тебе сюди занесло?

— А я летіла й тебе побачила. Думаю: ти чи не ти? Вже стільки пташок полетіло в теплі краї, від зими втекло. Як же ти од неї втечеш, коли за день навіть он до того дерева не доберешся?

— Дурниці ти верзеш. Яка там ще зима! Звідки вона?

— Як яка? Холодна, з морозами. Вся земля вкривається снігом, і нема чого їсти.

— Снігом, кажеш, земля вкривається? — перепитала черепаха і замислилась. — Щось не пригадую такого. Ось уже скоро тридцять років живу, а ніякого снігу й не бачила.

— Невже ніколи не бачила?

— Чи я коли брехала? — образилась черепаха. — Зроду-віку не чула. Недаремно всі тебе звуть плетухою: хтось пустив поголоску, а ти й підхопила.

— Як ти смієш таке казати? — скипіла сорока і забігала по пеньку. — Минулого року я на власні очі бачила сніг! Він такий білий-білий і пухкий, м'якший за мох. А холоднеча... Нікуди від неї не сховаєшся, скрізь допече. Лапки мерзнуть, і їсти нічого. Жах!

— Не вигадуй, — мовила черепаха. — Глянь, скільки всякої їжі навколо. Куди вона подінеться?

— А, так! Ну гаразд, ти скоро дізнаєшся, що таке зима. І наплачешся! — вигукнула ображена сорока й полетіла до лісу.

Наступного дня уздріла на дубі ворону і почала їй скаржитись:

— Кумасю, ти тільки послухай. Бачила вчора я на лузі стару черепаху. Кажу їй, що цього року зима буде люта. А вона, уявляєш, сміється, плетухою мене обізвала, каже, що ніякої зими не буває, ніякого снігу.

Подивилась ворона одним оком на сороку, поважно сказала:

— Чого ж тут дивувати? Черепаха просто ніколи не бачила зими. Вона з осені засинає і спить аж до весни, коли вже сніг розтане.

— І як я зразу не догадалась? — змахнула крилами сорока. — Полечу до черепахи, даремно ми з нею посварились.

Подалась сорока. Довго кружляла над лугом. Але черепахи так і не знайшла. Напевне, залізла кудись у нору і заснула. А прокинеться навесні — знов казатиме, що ніякої зими не буває. Що все це — сорочині вигадки.